

PAP MELINDA

» JEGYZET

Ha meghal a print

Előrebocsátom, mielőtt valamelyik szemfüles kolléga magyarátná, hogy szándékosan használtam a print kifejezést: nemcsak a Krónikától, globális világunkban magától a nyomtatott sajtótól búcsúzunk. Ahogy az Oriana Fallaci Ha meghal a nap című könyvére való utalás sem véletlenszerű, és bár a nyomtatott újság halálának messze nem annyira drasztikus a hatása, mint a nap kihűlésének lenne, káros következményei vitathatatlanok. Fallaci írásait, politikusokkal, hírességekkel készült interjúit, háborús tudósításait, könyveit százezrek olvasták, és aranykorában a Krónikának is több tízezer olvasója lehetett.

Közvetve magam is tanúja voltam az indulásának, elsőéves újságírótanoncként csodálkoztam rá, milyen egy lapindító sajtótájékoztató, hogyan tölti meg egy szerkesztőség a kolozsvári magyar színház nagyszínpadát. Talán akkor éreztem először: jó lehet újságírónak lenni, szívesen lennék egy hasonló csapat tagja. A hétfői hazautakra készségesen vásároltam meg a lepedőnyi lapot, és teregettem ki a vonatúlesen: a Besztercére tartó szerelvényen is mindig akadt egy-két magyar, aki kölcsönkérte a kiolvasott oldalakat. Talán nekik fáj most a leginkább a megszűnése, az időszórványbeli magyaroknak, akikhez amúgy is ritkán jut el a magyar szó. „És akkor most a 80 éves apám mit fog olvasni?” – szögezte nekem a kérdést egy nagyszabású ismerős, amikor pár hete hallotta a szomorú hírt. Nem tudtam érdemi választ adni, ahogy saját, hasonló korú szüleimnek sem tudok.

Bár a 23 év alatt a munkatársak gyakran változtak, a lap szellemisége alig: túlélt több vezetőségváltást, sztrájkot, derűs és borús napokat, de a szerkesztési elvek maradtak, és a krónikás csapatszellem is átöröklődött. Igazi szakmai műhely volt, ahol az is újságíró lett, aki „nem akart”, egykori krónikás kollégákkal van tele az erdélyi szerkesztőségek zöme. De emberi szempontból is különleges hely

FOTÓ: PAP MELINDA

a Krónika szerkesztősége: a feszített munkatempó és stressz összekovácsolta a társaságot, már-már család, nem csak munkaközösség. „Hoztam húslevest. Ki kóstolja meg?” – hangzik el olykor a kérdés, és a menü eléggé változatos. Az idegen akár azt is gondolhatná: nem újságírók, szakácstanoncok közé érkezett.

Ahogy az étel, úgy a munka is közös volt, örültünk, ha besegít egy-egy kolléga a témába, ha megszerkeszti, elolvassa a kész cikket, hiszen ettől feszesebb, lényegre törőbb lett. A kiegyensúlyozott tájékoztatás, az eltérő nézőpontok bemutatása, ütköztetése alap volt,

így meglepett, amikor pár hete a frissen megválasztott királyhágómelléki püspök megköszönte az egyházkerületi választásokról írt korrekt tájékoztatást. „Csak természetes” – mondtam meglepetten, de belegendolva rádöbbenem, hogy napjainkban már nem természetes a korrekt tájékoztatás. Rendezvényen, püspökbeiktatáson, pártkongresszuson is több a kommunikációs, mint az újságíró. A jelen lévő miniszter, államtitkár, pártelnök közösségimédia-oldalaira gyártják a szöveges-képes-videós tartalmat, a politikus szemszögéből láttatják az eseményt. Csak épp az összkép nem áll össze...

És ezen olykor az online sajtó sem segít, a hírportálok többsége sietős felszínességgel szemléli a történéseket. Hiszen a mindenkit lepipáló gyorsasággal megírt rövidhír kattintásban többet ér, mint a nagyriport, a legtragikusabb balesetről, leghírhedtebb celebról szóló cikkek a portréinterjúnál. A közösségi médiában mindenkinek ugyanakkora bejegyzés jut. És a Meta-világban – ahol senkiről sem tudni, hogy kicsoda, csak azt, hogy milyen képet akar láttatni magáról –, az újságíró is változhat: ha olvasottságot akar, lájk- és kattintásvadász lesz. Így alakul át a hírszelekció: a szerző helyett az olvasó szabja meg a témát, a tájékoztatásból szórakoztatás lesz. És így lesznek egyre öszvérszerűbbek a műfajok is: a tényszerű közlést átszövi a személyesség, a lényegre törő, világos fogalmazást felváltja a laza történetmesélés. A hír már nem szent, és a Facebook rögtönítélő bírósága előtt a véleményem sem szabad.

Elsősorban emiatt szomorú minden egyes szakmai igényességgel készülő nyomtatott újság, a print eltűnése. Mert a nyomtatott Krónika megszűnésével nemcsak az egyetlen, Erdély-szerte kapható magyar közéleti lap nem jelenik meg többet – a világlátásunk is szűkösebb lesz. Öröm az örömben, hogy a média visszafordíthatatlan átalakulásának közepette is vannak, akik továbbviszik a Krónika szerkesztőségében tanult leckét, szakmai hagyományt. Hogy a krónikások mindig krónikások maradnak. Akkor is, ha a jövő évtől már a Krónika online-nál dolgoznak, és akkor is, ha máshol.

FERENCZ CSABA-LEVENTE

» JEGYZET

Aranycsapat

Miért dolgozol a Krónikánál? – tették fel nekem sokszor a kérdést az elmúlt tizenhét és fél évben. A válasz minden egyes alkalommal ez volt: a csapat miatt, a világ legjobb hangulatú munkaközössége miatt. Soha nem felejttem el, hogy – szinte kivétel nélkül – milyen csodálatos, jó és elkötelezett emberekkel voltam szerencsés naponta találkozni. Rengeteget tanultam együttműködésünkből. Magyarázhatnám, milyen olajozottan és összeforrottan mozogtak a lapkészítés szimbolikus kerekai, és milyen jól éreztük magunkat a felbecsülhetetlen számú aranyköpést előidéző szórakoztató helyzetekben. De minden szó kevés lenne a hihetetlen krónikás hangulat leírásához.

Tucatnyi tördelőszerkesztővel volt alkalmam vállaltatni dolgozni 2004 óta mind a négy szerkesztőségi helyszínen, akik közül jó néhányat a tördelőcsapat vezetőjeként én tanítottam meg a QuarkXPress, az InDesign és más programok váratlan trükkjeire. A legnagyobb megtiszteltetés akkor ért, amikor a jobb felőli széken több éven át előbb Ági (Kinda Ágnes), majd Monique (Jakab Mónika) foglalta el a második tördelőszerkesztő helyét. Nekik és a többi tördelőnek is köszönöm a

közös munka lehetőségét. S ez a kulcsszó: a lehetőség. Egy korszak lezárul most, de tudom, hogy ennek az aranycsapatnak – amelyet a pályán NEM győztek le!

– a tagjai megtalálják a továbblépés különféle lehetőségeit. A napilap pedig szívünkben tovább él, ameddig csak élünk.

Mindenki egyért, egy mindenkiért. Munkatársak ünneplik a Krónika huszadik születésnapját 2019-ben

krónika
ERDÉLYI MAGYAR KÖZLETI NAPILAP

Megjelenik munkanapokon.

Felelős kiadó:

Príma Press Kft.

535600 Székelyudvarhely,

Bethlen Gábor u. 55.

tel.: 0266-218361

ISSN: 1454-7821

Vezető szerkesztő:
Rostás Szabolcs

Ügyvezető: Nemes László

Lapszerkesztők:

Balogh Levente, Páva Adorján

Főmunkatársak:

Pap Melinda, Pataky István

Rovatvezető: Bálint Eszter

(erdélyi tudósítások, gazdaság)

Rovatszerkesztők:

Balogh Levente (politika),

Kiss Judit (kultúra),

Vásárhelyi-Nyemec Réka (sport),

Deák Szidónia (színes világ),

Gráf Botond (szolgáltatás, műsor)

Tudósítók: Bíró Blanka (Sepsiszentgyörgy – 0733-969681), Szucher Ervin

(Marosvásárhely – 0726-720403),

Vásárhelyi-Nyemec Réka (Nagyvárad

– 0726-720292)

Olvasószerkesztő: Jakab Márta

Lapterv: Mihály László

Nyomás: Garamond Kft., Kolozsvár

Szerkesztőség: 400027 Kolozsvár, Regele Ferdinand (volt Wesselényi) utca 37. szám

tel.: 0264-705205, e-mail: kronika@kronika.ro

Terjesztés, előfizetés: 0264-705205 (Kolozsvár), 0265-260170 (Marosvásárhely), 0266-371100 (Csíkszereda), 0266-218361 (Székelyudvarhely), 0266-361201 (Gyergyószentmiklós)

Előfizetési módok, árak, határidők:

Előfizetési felvétel	Kézbesítés	Ár (1 hónapra)	Előfizetési határidő
nálunk	általunk	42 lej	kb. 23-a (ha ez nem munkanap, akkor +1 nap)

Előfizetési lehetőségek nálunk:

ügyfélszolgálatunkon; saját terjesztési hálózatunkban lapkihordóinknál; vidéki partnerboltjainkban, online (www.kronikaonline.ro/elfozetes/csomagajanlat)

A Krónika reklámfelületeit a Transversum Media Trade ügynökség értékesíti.

Elérhetőségek:

0726-720286

reklam@transversum.ro

www.transversum.ro